

NÁDHERNÁ

*Náhoda je
svedla dohromady.
Pravda by je mohla
navždy rozdělit.*

KATASTROFA

Miranda
Moore

COSMOPOLIS

NÁDHERNÁ ✧ ✧ ✧ ✧
Miranda *KATASTROFA*
Moore

Přeložil Jakub Laxar

A Beautiful, Terrible Thing © Miranda Moore, 2025.

All rights reserved.

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise, without the prior permission of the publishers.

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2026

Translation © Jakub Laxar, 2026

Cover design © Tereza Eager

ISBN 978-80-247-0940-6

Tobě. Ať jsi kdo jsi.

KAPITOLA ♦ PRVNÍ

NATHAN

30. června, Edinburgh

Ten kluk, on umírá.

Umírá přímo přede mnou na asfaltu a nedá se s tím vůbec nic dělat.

Zabil jsem ho.

Zabil jsem kluka.

Má to být první den zbytku tvýho života. Nový začátek.

Když ti učitelé přejou všechno nejlepší do budoucna, vytasí se se všema klišé. Mluví o nepopsaných stránkách, nových kapitolách, snech, ambicích, možnostech nebo příležitostech. Říkají ti, že ty sám jsi strůjcem svýho osudu. Nevezmou si tě bokem a neřeknou: *Hele, Blakey, tvůj život začíná a končí zítřkem.*

Můj nový začátek trval přesně dvě hodiny a třicet sedm minut od momentu, kdy jsem se vzbudil, až po okamžik, kdy se celý svět zastavil.

Takže. Řídil jsem mámino auto a byl sám se sebou řácky spokojený. Zrovna jsem měl namířeno za Scottym do obchodáku. Ranní mlha se začínala rozplývat a vzduch šuměl létem – však to znáte, sluníčko svítí, všichni se usmívají a celej svět je šťastím bez sebe. Anebo to tak možná přišlo jenom mně. Věnoval jsem se telefonu, abych pořádně ohulil *Starlight* – můj nejoblíbenější song z celýho alba –, a říkal si: *Čtvrtek, žádná matika, žádný zeměák. Svoboda!*

Podíval jsem se před sebe, dupnul na brzdy a zařval.

Rána.

Tělo mi škublo dopředu a do hrudi mě udeřil pás. Jediné, co jsem viděl, byl kluk, tak o čtyři roky, možná pět let mladší než já. Opětoval mi pohled vytřeštěnýma očima, ústa měl doširoka otevřená k výkřiku, hlavu zakloněnou. Pak se mu z očí vytratil lesk, sjel pod auto a nechal po sobě na kapotě širokou šarlatovou šmouhu.

Mozek mi pulzoval do rytmu splašeného srdce. Bušilo tak hlasitě – jako by mi v krku burácel thrash metal.

Všecko jsem vnímal zpomaleně, záběr po záběru. Odepnul jsem si pás, otevřel dveře, vystoupil. Okolo mě explodoval blizzard hluku a pohybu. Lidi křičeli a kvíleli. Na zábradlí před obchodem, který stál hned vedle červeného nápisu KEBAB (část BAB visela jen na vlásku), zavlálo fialové sání.

Ten kluk, bledý, hnědovlasý, v těsných riflích a zelené kostkované flanelce, ležel zhroucený na zemi. Z levého ucha mu odletělo sluchátko, na asfaltu ležel jeho rozmaširovaný mobil. Šedé netečné oči měl doširoka rozevřené. Klopýtl jsem dozadu. Kyslík ode mě odlétal, jako bych uvízl ve vzdušném víru. Vcuclo mě dunění baskytar.

Za límec mě popadla obří ruka, utahovala a utahovala. Dalo mi práci se vůbec nadechnout. Do očí mě praštily modré proužky klukových adidasek. Stejně nosí i můj mladší brácha.

Do obličeje mi řval červovlasý chlápek střižený na ježka, tvář měl celou zkřivenou. Udělal jsem krok dozadu. Předstoupil přede mě druhý muž, s bílými vlasy staženými do culíku, a zablokoval Ježkovu pěst letící mým směrem. Další dva – ne, tři – Ježka popadli a snažili se ho zpacifikovat.

„Patří do basy!“ hulákal. „Sráč jeden zsranej!“

Dýchnul jsem si ze svého inhalátoru.

Nevím, jak dlouho jsem tam stál, než jsem zaregistroval blížící se houkačky, ale slyšel jsem je dřív, než se objevily: policie, sanitka.

Z té vyskočil záchranář, přiběhl ke klukovi, zkontroloval mu pulz a začal s masáží srdce.

Nic.

Žena ve stejné lahvově zelené uniformě klukovi do pusy zasunula trubičku a cosi mu tam mačkáním vháněla. Pak mu vyhrnula rukáv a dala mu kapačku.

Jeden policajt uzavřel oblast, druhý řídil dopravu a zablokoval jízdní pruh. Panoval tam chaos, spousta lidí, hluku a modře blikajících světel.

„Dvě minuty,“ zafuněl záchranář, který prováděl masáž srdce.

Jeho kolegyně připevnila klučinovi pod košili elektrody a zkontrolovala displej přístroje. Něco řekla.

Klukovou košili prosákla rudá tekutina a vylila se na silnici. Obličej měl popelavý a jasně jsem viděl, jak se mu ze rtů vytrácí barva. Jeho ruka odhozená ke straně byla bílá, mrtvolná a tak malá.

Osoby v lahvově zelené se mi rozostřily. Chvillemi sebou kmitaly, pak zase čekaly. Syčení hydraulických brzd autobusu a nákladáku spolu s vrčením motorky na moji hlavu zapůsobilo jako pulz defibrilátoru. Ohlédl jsem se přes rameno a setkal se pohledem s prťavou copatou holčičkou, která stála na horní palubě autobusu v protějším pruhu a zírala na to všechno s otevřenou pusou.

„Čtyři minuty. Adrenalin.“

Prohodili si pozice.

Policajt odstrčil chlápek, co si to natáčel na mobil.

Zatroubení auta. Telefonující hlasy. Kvílející děcko.

Policista promluvil do vysílačky. Podíval se na mě, zavrtěl hlavou a zkrivil ústa. Vypadal víc smutně než našťavaně. Zabavil mi telefon, zeptal se mě na jméno, věk, adresu a vlastníka auta a podrobil mě dechové zkoušce. Foukal jsem do trubičky, dokud to nepíplo. Negativní. Nechápu, že jsem zůstal v klidu. Přišlo mi, jako bych byl jen pozorovatel. Nedokázal jsem spustit oči z toho kluka.

„Osm minut.“

„No tak, chlapče,“ promluvil hlas. To mě oslovil ten policajt. „No tak,“ zopakoval. Šoupl mě na zadní sedadlo modro-žlutého auta. O lidech, které „šoupli“ do policejního vozu, jsem slyšel ve zprávách. Nikdy by mě ani nenapadlo, že to šoupnutí jednou potká mě.

Zíral jsem z okýnka.

Chvilu klidu, rezignace.

Drobné zavrtění hlavou.

Záchranářovy pohybující se rty.

Z policejní vysílačky se ozval ženský hlas: „Hlásím, že máme smrták. Osobák srazil chodce, jsme na Haddington Place, Leith Walk, před Gigiho pizzerií. Můžete nám sem poslat dopráváky a někoho z kriminálky?“

Máme smrták.

Policista si sedl dozadu ke mně a odříkal mi moje obvinění a práva. Až teď jsem si všiml jeho kolegyně na sedadle řidiče. Hodila blinkr a rozjela se. Cítil jsem chlad, takový chlad, jako bych se proměnil v mramorovou sochu.

Máme smrták.

Když jsme míjeli mámino auto, viděl jsem u něho dva policajty v bílém, vybavené všelijakými přístroji.

Nemohla to být skutečnost – nic z toho. Akorát že jsem seděl v policejním autě. A jeli jsme na policejní stanici. Skutečnost.

Řidičák jsem dostal teprve před čtyřmi měsíci. Zkoušky jsem udělal hned napoprvé.

Policajt mluvil do vysílačky. Viděl jsem ho z profilu, ale neslyšel. Jen jsem ho viděl – jeho prošedivělé vlasy, zkrácené vzadu a po stranách. Jeho rty se sice pohybovaly, v mysli mi však znělo jen ticho. Ulice se slily v jednolitou šmouhu. Netušil jsem, kde právě teď jsme. Vnímál jsem okolí jen jako řadu nesouvisejících obrazů, jako sérii slidů v jakési zvrácené prezentaci. Tělo, hladká bílá čelist. Pach krve.

Červená. Ruce – jemné, zkrátka ruce dítěte. Adidasky. Sluchátko. Co asi poslouchal? Myšlenky mi bloudily, snímaly ho, kroužily kolem něj, obcházel po perimetru, vyhýbaly se tomu, co leželo uprostřed – vyhaslému srdci, prázdným očím.

Hráz se protrhla, valila se skrz ni pravda. Pokoušela se mě zadusit.

Ten kluk – je po něm. Zabil jsem ho. Zabil jsem člověka. Ticho nahradilo tepání: bušení mého vlastního srdce, hlasitě, hlasitěji, jako kopák. Odpočítávalo můj čas na tomto světě.

Kurva. Co si myslíš, že se takhle procházel přes cestu?

Zabraný do svojí muziky.

Proč jsi mi to udělal, kámo?

Kurva.

Otevřely se dveře. Ani jsem si nevšiml, že jsme zastavili, že jsem venku z auta. Podíval jsem se pod sebe: zámkovka poďobaná rozšlapanými žvýkačkami. Znovu jsem zvedl hlavu. Hnědé cihly. Černé boty přede mnou udělaly tři kroky a vstoupily do dveří. Zdálo se, že je následuju.

„Posad se,“ vyběhl mě můj policajt a svalnatou rukou ukázal na židli. Byl průměrně vysoký a vypadal jako ten typ, co běhá ultramaratony pro zábavu – postavou typický bengó.

Za skleněnou posuvnou přepážkou seděli muž se ženou. Muž zvedl hlavu a posunul zástěnu na šířku hlavy.

Můj doprovod se k nim naklonil a tlumeným hlasem jim oznámil: „Vezu ho kvůli tý fatálce na Leith Walk.“ Myslil si, že ho neuslyším, jenže moje pozornost se upírala čistě na něj, jako bych se podvědomě ze všech sil snažil všechny ostatní zvuky vytěsnit a držet se protokolu. „Někdo by mu měl sehnat hrnek čaje a sušenku. Tyhle mladý jsou ta nejhorší sorta řidičů, myslí si, že spolklí všecku moudrost světa. Horší než ženský,“ řekl a mrknul na pěknou hnědovlasou kolegyni za přepážkou s vlasy schovanými pod služební čepicí. Udělala na něj obličej.

Tohle přece není vtipný.

„Ten zabítý, kolik mu bylo?“ zeptala se žena.

„Třináct. Chudák kluk.“

Přikývli a zavrtěli hlavami.

„A ten, co ho srazil?“

„Zrovna mu bylo osmnáct.“

Podívali se na mě.

„Watty a Trish schytali návštěvu u rodiny, chudáci,“ pokračoval policajt – můj policajt. „Odvezou je do špitálu, aby kluka identifikovali.“

Jeho kolegové znovu zavrtěli hlavami.

„Pojď se mnou,“ vyzval mě můj policajt a vedl mě chodbou do místnosti, kde zrovna jiný strážník psal na počítači. Nad hlavami nám svítily ostré modrobílé zářivky a vydávaly přitom pisklavé hučení. Všechno mi připadalo dvojnásob horké, dvojnásob jasné, dvojnásob ohlušující. Ten druhý se po nás ohlédl a pak se vrátil k datlování. Musel jsem vyndat všechno z kapes: klíče od domu, peněženku, inhalátor.

„Seržantka Spencerová z vazební služby tady bude každou chvíli,“ řekl mi můj policajt. „Máš právního zástupce, kterého můžeme kontaktovat, nebo máme zařídit přidělení úředního advokáta?“

Vazební služba?

Právní zástupce?

Zamrkal jsem. On si povzdychl.

Do místnosti vstoupila policistka s hladkými blond vlasy v zadu staženými do drdolu.

„Seržantka Lisa Spencerová,“ představila se.

Můj policajt – nedával jsem pozor, když se mi představoval – se mě zeptal na moje celé jméno, datum a místo narození, adresu trvalého bydliště a zaměstnání. Sdělil jsem mu, že žádné nemám – teprve jsem odmaturoval. V rozích dětské kresby visící na zdi svítily mastné skvrny od bílé plastelíny. Popředí bylo nakresleno zelenou pastelkou. Tři květiny – červená, žlutá a modrá – stály v pozoru vedle panáčka s velkým kulatým břichem a širokým úsměvem, černou uniformou

a černou čepicí. Nahoře nad velkým prázdným prostorem – územím nikoho mezi zemí a nebem – se přes celou stránku táhla modrá obloha, kterou svými paprsky ozařovalo slunce.

Seržantka Spencerová se posadila a otočila se ke mně. „Máme kontaktovat někoho z rodiny?“

Užasle jsem zíral na rovnou linii její ofiny, která se vlnila ve vzduchu.

Podívala se na kolegu a pak zase na mě. „Sama mám syna. Za dva týdny mu bude sedmnáct. Strašně se chce naučit řídit.“ Naklonila se ke mně. „Zavoláme tvé mamince a požádáme ji, aby přišla, ano?“

Můj policajt se předklonil na židli, pohled upřený na podlahu, lokty spočívající na kolenou. Vůně kávy, lehký závan potu.

Mojí mámě?

Neuvědomoval jsem si, jak mile se ke mně policajti chovají, dokud nedorazil advokát. Musel měřit hodně přes dva metry. Byl vysoký a hubený. Proužkovaný kvádro. Růžová kravata. Potřásl mi rukou. Ta jeho byla studená. Jeho dlouhé prsty mi drtily klouby jako ve svěráku. Měl úzké brýle s černými obroučkami a holá lebka se mu leskla jako nakrémovaná. Nejspíš i byla, stejně tak i jeho boty.

„Stephen Jeffreys,“ představil se, v očích ani záblesk lidskosti. Nakrčení nosu prozradilo, že mě v duchu posuzuje.

„Já jsem Nathan. Nathan Blake.“ V hlavě mi zněl můj hlas přiškrčeně.

Můj policajt našel mně a mému advokátovi volnou místnost, načež odešel a zavřel za sebou dveře.

Právník se začal hrabat ve svém kufříku a pokynul mi, abych se posadil. „Můžete popsat, co přesně se stalo? Co nejpodrobněji.“

Pokusil jsem se o to. Řekl jsem mu všechno, na co jsem si dokázal vzpomenout.

„Kde je moje máma?“ zeptal jsem se.

„Pochoduje sem a tam před recepcí a ptá se, proč zadrželi jejího syna.“

Při té představě jsem se zachvěl.

„Tumáte.“ Podal mi svůj mobil. „Chcete jí zavolat?“

Jak jí mám prostě jen zavolat? Co jí mám říct?

„Mami?“ zachraptěl jsem a propadl se do židle.

„Nathane? Co se stalo? Jsi v pořádku?“ Slyšel jsem, jak jí zmítá tíseň.

„Naboural jsem auto.“

„Ale nic ti není, že ne?“

„Nic mi není.“ Hlas se mi zachvěl.

„Takže jsi v pořádku?“

Ticho. Nedostávalo se mi slov, nedokázal jsem sebrat odvalu.

„Proč tě zatkli? Kde je auto?“

„Na Leith Walk.“ Anebo možná v závěsu za odtahovkou. Nezmínil jsem jí, že je celé od krve.

„Co se stalo, Nathane? Pověz mi to.“

„Srazil jsem autem kluka. Myslím, že se nerozhlídl – ne, nerozhlídl se. Poslouchal muziku.“

Chvilí mlčela. „A ten hoch, je zraněný?“

Vydal jsem ze sebe hlasitý vzlyk, který mi odsál vzduch z plic – nemohl jsem ho už zadržet.

„Všechno je v pořádku, zlatíčko. Bude to dobré.“

Nemohl jsem mluvit, nemohl jsem se přestat zalykat a hekat. Vyráželo to ze mě s nikdy nepoznanou dravostí. Z toho, co jsem slyšel, měla máma taky na krajíčku.

„Je zraněný? Jak špatné to je?“ zeptala se tenkým, vyplašeným hlasem.

Koberec se proměnil v tmavě modrou šmouhu.

„Je mrtvej.“

Ticho.

Řekni něco, mami.

Mami, potřebuju, abys něco řekla.

„Cože je?“

„Mrtvej.“

„Ne,“ opáčila. „Víš to jistě?“

„Je mrtvej, mami.“

Advokát se na mě podíval.

„Bože můj,“ vydechla máma nakonec hlasem, který nezněl jako ona. „Bože, Nate, to ne.“

Ze sluchátka se ozývalo další ticho – tak ohlušující a děsivé. Třesavku jsem měl poprvé v životě.

„Dítě?“ špitla sotva slyšitelně.

„Bylo mu třináct. Mrzí mě to, mami,“ vysoukal jsem ze sebe konečně sípavě. Advokát si cosi poznamenal.

Zhluboka jsem polknul.

„Tak jo, snaž se dýchat,“ naváděla mě máma.

Típnul jsem jí to. Byla přece tady, jen za několikerými dveřmi.

Scotty. Měl bych dát vědět Scottymu. Představil jsem si, jak na mě pořád čeká a píše mi, kde jsem.

Právník vstal, naplnil vodou papírový kelímek a podal mi ho se rty semknutými do soucitného úsměvu.

V hlavě mi začali hrát The Cardigans: *Erase/Rewind*. Zaútočily na mě klukovy velké vykulené oči, které v čiré hrůze upíraly pohled přímo do těch mých.

Jak se tam vzal? Proč jsem ho neviděl?

Začalo se mi navalovat. Advokát mi pod bradu strčil odpadák a já se do něj vyzvracel. Žaludeční šťávy mi popálily krk.

Tak tohle je můj nový začátek. Břicho mi sevřelo hrůzné uvědomění. Už navždycky budu ten, co zabil třináctiletýho kluka. I za dvacet let. Za padesát. Nehledě na to, co dalšího v životě vykonám. Nehledě na to, jestli zachráním deset tisíc jiných životů. Nedá se před tím utéct. Takhle vypadá můj nový osud.

Pohltila mě temnota.

*Měl dávat pozor, kam jde. To přece nejde, jen tak vlézt do silnice.
Hrál jsem si s telefonem jenom vteřinku, maximálně dvě.*

Není to moje vina.

Odvedli nás do výslechové místnosti. Můj policajt a nějaká žena – snad ta, co předtím řídila – se posadili naproti mně a mému právníkovi. Když na mě advokát dýchnul, ovanul mě pach česneku.

Policista řekl, kolik je hodin a jak se kdo jmenujeme. Upřel na mě pohled svých hnědých očí. „Nathane Blakeu,“ oslovil mě, „tímto jste obviněn z usmrcení z nedbalosti nebezpečnou jízdou.“

Usmrcení nebezpečnou jízdou. Ta slova mě udeřila do hrudníku.

Zíral jsem na strop a z bílé šmouhy před mýma očima se pomalu stávala černá. Nějaký zvrácený kouzelník mi svým trikem ukradl budoucnost, jako když strhnete ubrus z prostřeného stolu. Jen o pár hodin dřív jsem seděl doma u kuchyňského stolu, pil čaj z hrníčku s nápisem *Nejlepší synáček na světě*, civěl na lesklá červená jablíčka na mámině oblíbeném prostírání a říkal si, že bych si mohl dát rok oraz, možná si najít nějakou brigádu a vydělat dost peněz, abych mohl vyrazit na nějaký cool místo. Třeba bych se mohl naučit potápět. Nebo odjet dobrovolničit do Chile nebo něco takovýho. Pak bych se zkusil dostat na univerzitu, na nějaký technický obor.

Jak k tomuhle došlo? Nedíval jsem se dvě vteřinky, tři nanejvýš.

KAPITOLA ♦ DRUHÁ

CARA

30. června, Tweedshaugh

O přestávce jsem napsala Sibovi, prosila jsem ho, aby mi koupil paličky na buben a tátovi přáníčko k narozeninám. Vždycky dokázal sehnat nějaké vtipné. Já už měla zabalené zahradní nůžky – vždycky jsme všechno platili fifty fifty. Obvykle mi Si okamžitě odpověděl zdviženým palcem nebo podobně. Možná že právě sedí u ortodontisty a nechává si vrtat do čelisti.

Dneska jsme měli dvouhodinovku psychologie, po které následovala dvouhodinovka angličtiny – za mě nejlepší rozvrh celého týdne. Ve chvíli, kdy jsem schovala mobil do tašky, mi přišla zpráva. To Mel, psala ohledně páteční holčičí jízdy.

Vzhledem k tomu, že šlo o poslední den školního roku, rozdělila nás slečna Fernandezová do dvojic a dala nám za úkol společnými silami složit báseň o létě. „Zkuste si to užít,“ vyzvala nás. „Pohrajte si s tím. Nelamte si hlavu se vzletnými výrazy nebo velkými myšlenkami. Prostě jen vyjádřete pocity ve svém nitru.“ Při těch slovech si poklepala na srdce. Kluci jí celou dobu civěli na hrudník, prasáci. Slečna Fernandezová holt byla čistokrevná desítka.

Ava se naklonila dopředu a vyprávěla nám teď už notoricky známou historku o výletu Rogera Fernyho do Snipz, kde – jak si myslel – měl rezervaci na tradiční turecké holení. Se Shell jsme to už slyšely,

ale na tom nezáleželo – probíraly jsme, jestli si to rezervoval sám, nebo jestli to na něj naličil Dougie.

Jestě pořád jsme se smály Rogerově epilaci od lopatek po kulky, když se ozvalo zaklepání. Dveře se pootevřely a ve vzniklé škvíře se zjevila hlava zástupce ředitele, pana Thomase. Položila jsem čtyři prsty levé ruky pevně na stůl, pohlédla na Shell, vrátila se zrakem ke stolu a pak prudce zvedla pravou ruku, jako bych si odstraňovala epilační voskový pásek. Shell vyprskla smíchy a schovala tvář do lavice, pod černými vlasy se jí chvěla ramena. Natáhla jsem se a šťouchla do ní, ona popotáhla a otočila tvář ke mně. Zadní stranou ruky si otřela slzy.

Právě v tu chvíli jsem si uvědomila, že na mě civí celá třída. Dokonce i Piotr, nádherný, tajemný Piotr na mě upíral svá velká, hnědá, oduševnělá kukadla. Podívala jsem se na slečnu Fernandezovou a pana Thomase.

„Caro?“ oslovil mě zástupce.

Sakra.

Sakrasakrasakrasakra. Ví o té třpytkové bombě.

Mrkla jsem na Shell. Věnovala mi letmý úšklebek.

Podívala jsem se opět na pana Thomase.

„Ano?“ řekla jsem.

„Mohla bys jít prosím se mnou, Caro?“

„Woooooooh!“ spustili spolužáci. Ohlédla jsem se na Dougieho – krále všech prudičů – a zamračila se na něj očima, ale jenom mi kopnul zezadu do židle a zatlemil se. Taky jsem se rozesmála. Za takovou prkotinu, jako je trocha třpytek, přece nemůžu být v bůhvíjakém průseru, no ne?

I tak mi hořely tváře, když jsem se snažila nacpat všechny své věci do tašky.

Shell se ke mně natáhla a vzala mě za paži. „Jsi v pohodě, kočko?“ pošeptala mi.

Pokřčila jsem rameny. „Třeba jenom shání vosk na díru,“ zamumlala jsem co nejtišeji. Kámoška napodobila zvracení. „Uvidíme se pak. V parku?“

Věnovala mi svůj nejzářivější úsměv.

Pan Thomas za námi zavřel dveře třídy a mně se do mozku vryla mizející tvář slečny Fernandezové: hlava nakloněná na stranu, pohled raněné laně.

„Caro,“ promluvil zástupce ředitele, evidentně celý nesvůj. S panem Thomasem jsme besties už ode dne, kdy jsem nastoupila do druhé třídy sekundárky – což byl zároveň jeho první den na tweedshaughské základce. Tehdy mě načapal na chodbě před holčičími záchody, a protože byla zrovna hodina, asi to vypadalo, že se flákám. Nezeptal se mě ale, proč nejsem ve třídě, jen ukázal dvěma prsty na svoje oči, pak jedním prstem na mě a usmál se. Od té doby jsem s ním vždycky výborně vycházela.

Podívala jsem se na něho. „Co se stalo, pane Thomasi?“

Štělil po mně očima, ale pak hned uhnul pohledem. „Pojď,“ řekl. „Volala tvoje matka, abychom tě uvolnili z vyučování. Poslala pro tebe taxi, odveze tě domů.“

Sevřel se mi žaludek.

Cože?

Takže žádná třpytková bomba?

„Taxík?“

Odkdy pro mě máma posílá taxíka?

„Ano,“ potvrdil prostě. „Nejsem si jistý...“

Převalila se přese mě vlna ledového strachu, z níž mi začalo šumět v uších.

„Proč? Co se stalo?“

Co dělá máma doma?

Před schody mi zástupce pokynul, abych šla první. „Mám jenom za úkol poslat tě domů.“ Zaváhal. „Tvoje máma tě chce mít doma.“

„A vy nevíte proč, nebo mi to jenom nechcete říct?“

„Omlouvám se, Caro.“ Stáli jsme teď u administrativního oddělení. Když mě zmerčila Laura, hrozně milá recepční, zakryla si rukou ústa. Dokonce i Sal, její psycho kolegyně, zbledla a zdržela se obvyklé sarkastické poznámky o tom, že moje sukně je spíš doplněk než kus oblečení. Byl tam taky školník Gordon, druhý zástupce ředitele, pan Mancini, a asistentka ředitelky, paní Patelová, která vraštila obočí.

Zkoumala jsem jejich tváře. *Proč se všichni tváří tak vyplašeně, tak...?* Slovo, které se vznášelo na periferii mého vědomí: *obřadně*. Nikdy jsem tu nezažila tolik lidí pohromadě. Připadala jsem si, jako bych vkročila do nějaké řecké tragédie jen okamžik předtím, než se všechny její postavy promění v kámen. Zmocnilo se mě zvláštní nutkání se rozesmát, napjala jsem ale veškeré síly k tomu, abych se udržela. Pan Thomas si odkašlal a popohnal mě do dvoukřídlých dveří ven z budovy.

„Ahoj, Caro!“ zvolala paní Curranová, naše tělocvikářka, svým typickým rozjařeným hlasem a zabouchla kufr svého auta, v němž se nacházely dvě velké sportovní tašky a pytel s basketbalovými míči. Pak si všimla zástupce. Vyměnili si pár němých významných pohledů a jí se z očí vytratilo veškeré veselí. Vzduch prohrábla obří naběračka na zmrzlinu a podebrala mi vnitřnosti.

„Brýden, paní učitelko,“ pozdravila jsem a podařilo se mi přitom udržet klidný hlas.

Taxi už tam stálo a tiše hučelo. Pan Thomas se kolem mě protáhl dopředu, jako když vás vnitřním pruhem předjede auto, a otevřel mi dveře.

„Počkej!“ Ze školy se vyhrnula Shell – armádní seržant uvězněný v těle stopadesáticentimetrové křehule.

„Milne?“ zeptal se taxikář.

„Ano,“ potvrdil mu zástupce. „Pojedu s tebou,“ řekl pak.

„To je v pohodě, nemusíte.“

„Já – já s ní pojedou,“ nabídla se Shell mezi hlubokými nádechy a zlomila se v pase.

Pan Thomas její nabídku zvažoval.

„Dobrá,“ řekl nakonec. „Nejspíš to tak bude i lepší. Potvrdím ti dřívější odchod a zavolám tvoji matce. Tady...“ Sáhl si do náprsní kapsy a vyndal z ní desetilibrovku. Shell mu ji vytrhla z ruky a místo poděkování mu ukázala palec nahoru. Pak si nastoupila do taxíku a stáhla mě za sebou dovnitř. Pan Thomas za námi zavřel dveře a odjely jsme. Sledovala jsem ho ve zpětném zrcátku, pořád tam stál s rukou nataženou, jako by zůstal zamrzlý v čase.

Cestou z kopce a po hlavní ulici jsme seděly mlčky. Shell pomalu začínala popadat dech.

Otočila jsem se o devadesát stupňů, abych se dívala přímo na ni.

„Bojím se, že se stalo něco fakt špatného,“ řekla jsem.

„Ale no tak.“ Stiskla mi ruku. „Co ti říkal Thomas?“

„Jenom to, že máma poslala taxíka, aby mě odvezl domů.“

Polkla. „Slečna Fernandezová vypadala maličko...“ Znovu polkla, kromě slin i načatou myšlenku, a pak zhluboka vydechla. Když čtete o lidech, kteří vypadají, jako by viděli ducha, tak přesně takhle se v tu chvíli tvářila ona. Tváře a ústa měla napnuté neviditelnými nitkami. V mých představách byla pod make-upem bledá. Ale nejvíc mě zaujaly její oči. Byly větší, bělejší, a pokud se nemýlím, tak i kurevsky vyděšené.

Opřela se o mě a ještě silněji mi zmáčkla dlaň. „A ty netušíš, o co by mohlo jít?“

„Vůbec,“ řekla jsem a odpověď na tu otázku jsem se pokusila najít na čalouněném stropě taxíku.

„Nevím, snad to... no... snad to není... však víš, něco jakože fakt špatného... Moc nepomáhám, co?“

„Může jít klidně o nějakou pitomost.“ Srdce mi divoce bušilo. Snažila jsem se tím uklidnit hlavně sebe, a Shell to bylo jasné.

„Jo, to je jasný. Jenom plaším.“ Usmála se pevně semknutými rty.
Přemýšlej, co můžou být důvody, proč je máma doma?

Že by někdo...?

Ne. Mysli pozitivně.

Něco s dědou? Nebo s druhými prarodiči? Určitě ne děda a další infarkt, už roky neměl žádnou příhodu. Nebo že by rakovina? Té možnosti jsem se hrozila. Má mamka rakovinu? Nebo tatka? Vyhořeli jsme snad? Vykázala jsem tyhle myšlenky z hlavy. To ničemu nepomůže, představovat si tyhle hrůzy.

Mysli pozitivně. Mamča mi koupila auto jako odměnu za to, jak jsem se nadřela při učení na zkoušky. Nebo... nebo vyhrála milion liber v loterii – ne, luxusní vilu v Portugalsku – a nevydržela s tím oznámením čekat, až se vrátím ze školy.

Žádné nové zprávy.

Si pořád neodpověděl.

Nebud' trubka. Možná... možná že si máma prostě jen vzala půlden volno v práci. Třeba je ve městě nějaký vzdálený příbuzný a chce mě vidět, než zase odfrčí pryč.

Zavolala jsem domů a pak hovor zrušila.

Vytočila jsem bráchu – musela jsem ho varovat. Spadlo to rovnou do hlasovky. Poslali taxíka i pro něj?

Shell zase zhluboka polkla. Zadívala se mi do pravého oka, pak do levého, pak zas do pravého. Vypadala jako Sněhurka nastříkaná bronzovým samoopalovacím sérem.

„Jenom plaším,“ zopakovala.

Čas na přemýšlení nebo diskuze vypršel, protože taxík právě odbočil do naší ulice. Před domem stálo policejní auto.

Ztuhla jsem. Shell zalapala po dechu a popadla mě za paži. Druhou rukou si zakryla ústa a podívala se na mě.

„Božemůj, božemůj,“ vydechla jsem. „Božemůj, božemůj, božemůj...“ Zařikávání, jež mi mělo pomoci udržet chladnou hlavu.

Zmáčkla jsem koženou sedačku.

Vykradli nás, nic víc.

„Číslo osmnáct, to je támhleto?“ zeptal se taxikář a pak si všiml, že na tom nejsem úplně nejlíp. Podíval se na mě, pak na dům. Když mu kamarádka podala desetilibrovku, zamával nám a zavrtěl hlavou.

Vyhrabaly jsme se ven z auta a Shell za námi práskla dveřmi.

„Počkejte tady,“ houkla otevřeným okénkem na řidiče.

Pak se otočila a vzala mě za ramena.

„Dýchej,“ vyzvala mě.

Soustředila jsem se na nádech. Pohled jsem upírala na kamarádkyiny vlasy, nechtěla jsem se podívat na dům.

Možná že Si provedl nějakou pitomost.

Musela jsem zjistit, co se děje, ale jedna moje část se toužila upnout k téhle Caře, Caře, která žila ve svém šťastném, normálním světě, ke Caře z doby předtím, než se dozvěděla o existenci té dosud nepoznané špatné zprávy, co na ni čeká doma. Zavřela jsem oči, zhluboka do plic natáhla vzduch a chvíli ho tam držela, než jsem konečně vydechla a opět oči otevřela.

Po mé levici se právě paní Dukeová stáhla zpátky do svého domu.

„Mám tam jít s tebou?“ nabídla se Shell.

„Ne. Vrať se do školy. Díky, kočko.“ Objaly jsme se, a to intenzivně. Škytla jsem a obě jsme se tomu zasmály. „Jsi nejlepší,“ řekla jsem, hlas se mi ale zlomil.

Odtáhla jsem se od ní, přiměla se k dalšímu hlubokému nádechu, otočila se a jeden krok za druhým jsem se vydala po šterku.

V půli příjezdové cesty jsem se zastavila a podívala se na dům. V kuchyni jsem rozpoznala siluety mámy a táty, propletené v objetí, a v zadní části místnosti zářivě žlutou uniformu policisty. Takže o tatku nešlo.

Podpaží mi zvlhlo studeným potem. V lebce mi zavládlo ticho. Pak se ozval zvuk motoru a přerážení rychlostního stupně. Po něm

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Nádherná katastrofa***.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.